

78

Перша пригода Ничипора Довбоухуна

переновів
ОХРИНІ ОТЛУКАВИН

ЦІНА 20 ц.

ВІННИЦЕГ 1911.

З ДРУКАРНІ „УКРАЇНСЬКОГО ГОЛОСУ“

Накладом автора.

Перша пригода
Ничипора Довбичуна

переповіть
ОХРИМ ОТЛУКАВИЧ

ЗБІРКА
ІВАНА ЛУЧКОВА

ВІННИЦЕГ, МАЛ.

1911

В ДРУКАРНІ „УКРАЇНСЬКОГО ГОЛОСУ“
292 SELKIRK AVE.

ВСТУПНЕ СЛОВО

Єсть на світі різні люди...
Сеї в ночі із сну ся будить
І думає — річ снує,
Другий в днину любить єсти.
Подрімати, попоєсти,
А до думки сь не дібе.
Хто що робить і не зчелив би:
Сеї ведром сивуху пив би
І нічого понад се,
Інший любить лиш собаки,
Грати в карти, лапачь раки,
Інший мов змішка трясе...
Троха правди, троха..тес..
І про добре і про зле,
Про страхи, про всячину,
Як з чортами він здивав ся,
Як перечивсь, торгував ся,
Що лиш скажеш: ну! ну! ну!...

Тиний мав діла з мерцями
 І заложить ся із вами
 За горівки цілий став,
 Що мерці всі говорили,
 І молились і хрестились
 Доки день аж не настав.
 А четвертий знов пригош,
 Вєякі процеси, незгоди —
 Повний міх вам натрясе;
 Хоч і чотири дшни слухан,
 А лиш вусом в бік порухай,
 Він: ..Пожди, се ще не вєс!
 Пятні дєсь із прогрєсїстів,
 Соц'ялістів, атеїстів...
 Той вам років хочби і шість
 Лиш про Бога ме вертїти,
 Що і до смерти вам сидїти,
 Доки все вам оповість.
 І говирить він без тямп,
 Дєнно і нічно тєж саме,
 Тїж ідеї, тїж думки;
 Що вам хроном в носї вєтьєся,
 І дурнійшим вам здаєть ся
 Нїж справдішній байки.

Шестий морали вам теше
І не скаже як не збреше,
Бо брехня принадна річ;
Се найкраща в світі штука,
І найпевніша запорука
Від всіх зол чи в день, чи ніч.

Всяка річ є тут можлива,
Не знайдесь ніщо без дива.
Все береть ся тут як факт:
Все на ній мож будувати,
Все вам можна тут стрічати:
Честь, моральність, правду, такт.

О! брехня найкраща штука.
Отже всякая наука
Муєть з неї примір брать...
Бо й чомуб?.. Чираз нам треба,
Щоби для життя, чи неба
З двох - і - двох зробити пять.

Най живе брехня до віка!
А най згине ся каліка,
Що то правдою зовуть —
Жай іде в пустині, в гори,
На озера, та на море,
А нас всіх лишає тут.

Бо брехня се річ монарна,
 Осьма тайна і найстарша
 Із історій від віків;
 Незглубимі в неї тайни.
 Дна нема, ніщо не скрайне,
 Меж нема, нема років.

Благородна се Богиня
 І незрушена тверднє.
 За якою все сховаї;
 Ліпше муєш кріпко вірить,
 Все обдумать, все обмірять
 Перехитритись не дай.

Вірить треба в ню як в Бога,
 Отсе певная дорога —
 І завсїгди успіх твій;
 Зерно віри як гірчця,
 То і се вже оплатить ся
 Ліпше праведних всїх мрій.

Так се, так... Брехня найбільша.
 І практична її наймудріша
 Фільозофія для всїх;
 Ради слухать нічієї,
 Всї горнімо ся до неї,
 Не даваймо ся на сьміх.

Ти брехнею сьвіт обійдеш,
Ї праведно зі сьвіта зійдеш,
Можен стати і сьвятим...
А із правдою... Чимало
Праведних оттих пропало
З родом і пам'ятю мов дим.

Отже ще раз пригадати:
Як брехати то брехати
Щоб здавало ся усім,
Що се правда без порока,
Слово Божого пророка,
Що се дійстний правди грім.

ДИВНИЙ СОН НІЧНИЦІ
ДОВГОЧУНА.

Раз дивну я чув подію,
Отже й вас спитати єм'ю,
Чи вас може не кортить
Щоб дізнатись що за штука.
І яка там наука
В тій штуці ся містить.

Сли ви раді отже прошу,
Все вам радо проголошу.
Не втаю ні дрібки я...
Отже скоро по чарчній,
Щоби ще скінчити нині,
Бо й так пізно вже, ая!

А на сухо так сидіти
Й тяжко й єм'инно, між не діти
А якісь газдове ми
Дай вам Боже, дай нам Боже,
Най нам Господь всім поможе,
Нуж сватови, нуж куми!

Нехай доля нам всьміхнеться,
 Най недоля з ніг звалить ся,
 Най ся родить коровай,
 Веї по першій... виїмо другу,
 Веїм письменним на наругу
 Ба й по третій ще давай,

А тепер отсе і гарно,
 Час тепер не піїде марно,
 Бо вже й думка стає сторч;
 Но три чарки—тільки дива,
 Зараз видно, що правдива.
 Оковита, а не борщ.

Що все так було як кажу
 Я житєм ручитсьь вaju,
 В застав дав би й дві душі,
 Бо все те я чув від кума
 Пичицора Довгочхуна —
 Ми ж куми й товариші.
 Він й сусід мій ще до того.
 Отже знаю, бо на його
 Вже не раз спускав ся я;
 Він при бійці, чи у сварці
 Все зо мною, він й при чарці
 Права рука моя.

Ну, та всеж і я не не вірив
 Доки добре не провірив,
 Не розвідався з веїх сторін:
 Тисяч хитрощій вживав я,
 Довгий час усе-птав я,
 Чи не змилить троха він.

„Уживав я всяких плинів,
 Ріжнородних медицинів,
 Напував чим лише міг...
 Швом, медом, вишняками,
 Веїх калїбрів горівками,
 Якї лиш дістати міг.

Немо разом — я питаю,
 Нпнішне з давним рівняю,
 Як протокол адвокат;
 Та кум все одної чеше,
 Отже видно що не бреше,
 Не скусив ще его кат.

Оттоді я допевнив ся;
 Пичипір на смерть божив ся,
 І на серце руку клав, —
 Каже: „Слиб я пробрехав ся,
 Щоби чарки не діждав ся,
 Щоб на себе шнур наклав“.

Се було не десь за морем,
 А в Канаді... З лихом, з горем,
 Що згадати навіть страх,
 Гет по полам із бідною
 Раз пізенькою добою
 (На якихсь мабуть сьвятках)
 Ничипір вертав підшпий;
 Тут же темно, що ступити...
 Плюнути не бачиш де;
 Словом — темно, наче в міху:
 Отже чорту на потіху
 В ніч таку мій кум іде.
 Іде і не йде, бо блуд вчепив ся:
 І не дуже то й напив ся,
 А лиш так, як звичай в нас, —
 Іде, підносить вважно ноги,
 Аж нараз — нема дороги,
 Ба, щось тягне за об'яс.
 Хоче в право — йде противно...
 Ничипорови вже й дивно.
 Хтів вперед — пійшов назад:
 Отже Ничипір думає:
 „Се лихее ся чіпає,
 Як тут ввійти з ним на лад?“

Спробував мій кум хреститись,
 Бить поклони і молитись,
 Щоб прогнати з серця страх...
 Та руки не може зняти,
 Губи годі щось розняти,
 Хтось держить немов в кліщах.
 Кум мій став зовеїм без тямі:
 Не гаразд з отченашами —
 Чорт тримає за язик:
 Хоч зачне, та муєнь стати,
 Бо, веїж можем добре знати,
 Він молитись так не звик.
 І за горло щось тримає...
 Отже кум собі думас
 (Хитрий кум мій наче лис):
 „Почекай же, вражий сину!
 Я спробую у долину,
 Бо я й так мов мих обвис,
 „Не даси мені хреститись
 І держини щоб не молитись,
 Та прехитрий же і я,
 Ну, поклони буду бити —
 Так не зможені ніч зробити,
 Правда тут буде моя!

І такеє подумавши

І чорта сяк, та так назвавши —

Чорним, кудим, та ще як

І розмахнувшись що лиш спли

Як не хляпне, батьку милий,

Мов на тік твердий бияк.

Хляпіт гомонем відбив ся,

Бо мій кум собі ввалив ся

В калабаню як стояв;

Мов купав ся де з свинями

(Най се мовить ся між нами)

Щоби й чорта завстидав.

Бачить й тут нема сиромоги,

Бо на полах з пів дороги,

А на плечах — хоч стружи;

Зняв ся тронка, таї говорить:

„От і маси, Пичипоре,

Нї домів їди, нї лежи“.

Хтїв кричати, та не годен,

Нїби хорній, чи голоден...

„Нї, пійду таки домів“.

Совгасєь, напнявєь, рачкуєь,

Та не встане, — так і чує,

Що на плечах хтось засїв.

От і каже кум: ..Жартуси,
 Пане чорте, чи тромфуси,
 Та сль хоч — о заклад їду.
 Що я зараз за хвилину,
 А найдальше за годину
 В себе дома вже буду.!

„На твої начхати штуки,
 Бож у мене ноги і руки,
 А що штири то не два,
 Отже за горівки літру,
 І з сира пирогів макітру
 Заложім ся обидва!

Ну, за словом стало й діло —
 Довгочхун собі вже сьміло
 Парадує мов той рак;
 Все ему тепер байдуже,
 Та ще й чортови знай струже,
 Та бурчить не абняк.

На штирох собі безпечний...
 Тут вже й чорт став нібв гречийй.
 Все їде гарно, аж нараз...
 Головою в пліт паткнув ся,
 Аж на слові загикнув ся.
 Бачить бо що не гаразд.

Подумавши став казати:

„Чи се мож жартом назвати —
Сумніваюсь дуже я,

Бо дорога до проходу,

Чи до корими, чи по воду...

Власність се твоя й моя.

„З плугом йти, чи коні вести...

Щі, се низше й твої чести.

Бо се, вибач, вже й не жарт!

Виперек пліт городити?

Я тут слушно вже сердитий!

Гонор мій також щось варт!

„Християнин повинен знати

Щоби всеюда міру мати,

Знати що твоє й моє;

І ти ж якуєсь віру мачи,

Та і пацір якийсь знаси,

І сумління ж в тебе є!

„Робини людям тут нещастя

Як же ти ідеши до причастя

Як на сповідь ти стаєши?

Аджеж і твій нім комусь служить,

Отже він тобі наструже

Що і до смерти не злієши!

Як же ти ся сповідаєси?
 Як покуту відбуваєси,
 Пане чорте, як живеш?
 Лиш змарнуєси божу днину,
 Осьмінши себе й родину.
 І зі світа так пійдеш.

Довгочхун був яєнцесьменний,
 Но дав доказ нестемений.
 Що талан у него був;
 Й не який там, а понівський.
 Так, що певно брат чортівський
 Знать такого і не чув,

Говорив кум аж втомив ся,
 Га тоді вже й підоймив ся.
 Щоб шкандибати домів;
 Й бувби може гет поплів ся.
 Але чужо — роздвоїв ся...
 Ничинір аж ся здумів.

Чус — з него двох вже стало.
 От як губка і кресало,
 Вже й не знає котрий він:
 Ліву ногу в право тягне,
 Праву в ліво... і не збагне.
 Чи се він, чи кум Антін.

Став думати знов про горе:
 „Чи се два є Ничпори?
 Чи який тут чорт, чи зьвір?
 На Антона щось скидаюєь,,
 Чи на части розкладаюєь:
 Довгочхун і Нечпир?

Так журиє ся кум, балакає,
 А там дальше аж заплакає,
 Хтїв тїкати, та де, де...

Лиє ся рушиє, так і чує
 Як дві силі в нїм воює...
 Нї, пропало, не пїїде.

Сам з собою ще ся боре...
 Ту надумає євїже горе,
 „От пїїдемо ми оба,
 Та хто може заручити,
 Що не приїдеєь ся нам бити?
 І новаєь знов бїда.

„А хоч приїдемо й до дому,
 Якже тут? що? й по якому?
 Що він: брат, чи чоловік
 Моїй жїнці? Може з тиха
 Ще наробить повно лиха
 І пропав тоді мїї вїк.

„Здійме бучу, покалічить,
Або може й обезвічить,
І тоді хоч позивай:

Ні, небоже, маєш справу
Ти зо мною, чи розірву.
Так, ванеці, почекай!

Все гарзд обміркувавши,
Праве з лівим послітавши,
Довгочхун тут і положивсь,
І думати став о смеети...

А тут сьвіт іде внереврти...
Нагадав що не моливсь.

Суд страшній сму згадав ся,
Принімнув як сповідав ся.
Там почав якнісь кондак:

Дальше сон наліг на очі...

Ничнір еце щось хоче
Засьтівать, та вже ніяк.

Довгочхун і снав і слухав:

Каже: хтось его порухав,
Бачить він — вже день, не ніч.

А кругом ангелів сила

Зі сьвічками обступила

І таку говорять річ:

„Ти вже мертвий, Ничипоре,
 Та для тебе се не горе...
 Ти до неба просто їдеш;
 Земні клопоти скінчилися,
 Твої вчинки присвятились,
 І святим тепер будеш.
 Втішивсь Ничипір, підскочив,
 І розкрив широко очі
 І бачить — він вже мов літак...
 Фуркотит в гору мов птиця...
 Вже й земля лиш наче снить ся.
 Цдумати став він так :

„От і святим я... гарні річі!
 А думав не раз і не двічі
 Щоб добитись до святих...
 А тепер, як тут допав ся,
 Я би і з вінтом не міняв ся,
 Ні дяком... плюю на них!

„Там не хтіли ся братати,
 Бідного не хтіли і знати
 Як не кльвав по шинках,
 Але нині !.. Як би знали —
 Ничипора б не пізнали...
 Подумати, то аж страх !

„А у небі що там буде!
 Не вгадалиб певно люди...
 Я попом буду, а то
 Може й біскупом, а може
 Її кардиналом... Боже, Боже!
 Чи подумав би то хто!

„Му єспівати „паки паки“
 Бож у небі всі однакі:
 Я мов він, а він мов я,
 Всі понами тамка будем.
 Свари, роздори забудем.
 Ох, матінонько моя!

„Тамка стануть всі лицьменні,
 Всі учені...навіть темні,
 А рахунки — лиш давай.
 Її ті що „му“,ні,су“ не знають,
 Тамка рівну рангу мають,
 Не як тутка... Гай ,гай ,гай!

„Тамка вміють всі читати...
 Я престіл там буду мати
 І парафію і дяка,
 Опарат... Буду кадити,
 І ховати і хрестити...
 Власть буде не будь яка!

„А слюби... а молодята...

Всі до мене, мов до тата:

„От звінчайте отче нас“

Я катехису питаю,

Та як жити навчаю,

Або кажу : „ще вам час.“

„І там побіч всіх засяду

Як поскодять ся на раду.

Побіч всіх—усіх, усіх...“

Глянь: сьвятії і серафими,

І Довгочун є поміж ними —

Просто чудо, просто сьміх!

Впадь на вас всі скали і гори!

Як все небо заговорить:

„Чи ти чув вже? знаєш ти?

Довгочун днесь службу має,

Каже казань, сповідає,

Треба братчику піти.

„Ой, ой казань! як їм скажу,

Наче медом їх помажу,

Плакати зачнуть, ще і як,

От тоді я їх ганьбити,

Дорікати, та корити: —

„Так вам треба, так вам так!“

„Скажу про невольну муку,
 Потім зверну в другу руку
 На лемін, та на хомут,
 Скажу жарт який, чи казку
 І про паску і ковбаску,
 Шо всі регіт підоймуть.

„Наговорю їм усього —
 І смутного і страшного
 І сьмішного повний міх,
 Невно й Господь як дізнась,
 Як про все те розпитась,
 То підійме ся на сьміх.

„Або часом у неділю,
 Чи й у буддень на безділю...
 По всім небі я піїду,
 Скрізь кропити му, кадити,
 Всіх чортів буду гонити,
 Що лини з неба: ду, ду, ду...

„Сьміх, і сьміх, що рідна мати;
 А моя стара і знати
 (Про стару тепер згадав)
 Ані вірити не буде
 Як я в небі виїшов в люди,
 Що я там попом зістав.

„Певно її вірити не хоче,
 Як в сні ангел натуркоче,
 Що я там письменний... Ну,
 Божий Лист, Михальду, пісні,
 Молитвенники незвісні, —
 Все немов ту січку тну.

„Як про мене всі голосять,
 На забави мене просять,
 Що не знать де перше йти;
 І з усяким мовби з кумом
 Перерепенком Паумом,
 Я стою собі на „ти“.

Так летить мій кум і думає.
 Зьвізди, облаки минає,
 Миль з сімнаіцять пролетів,
 Аж вже її бачить... гень з переду
 Мур пресьвітлий з скла, чи леду
 І почув надлюдський снів.

Розглядає — видко браму.
 І точнісько таку саму,
 Про яку думав колись:
 Наче в церкві царські врата,
 Золотая, пребогата,
 Щоби день і ніч дививсь.

Довгочхун ся приглядає,
Се рукою хтось махає.
Наче каже: — поспішай!
Се махав Петро ключами,
Та звивав ся коло брами
Щоб пустити скоро в рай.

Дальше вже почав й кричати:
„Чи не годні поспішати?
Дармо крик у вас по шість,
Чи летіти вам так скрутно?
Я не знаю абсолютно...
Тут непротий же в нас гість.

Недалеко вже до ціли,
От за хвилино долетіли,
А тут народу — що мух,
Ничинора обступили...
Все подвіре заступили.

Так що в небі живий дух
Не лишив ся... все витає...
От вже пісню хор сьніває
„Многа літа“ як ревне,
Дальше стали цілуватись,
Про сей сьвіт, рідню шитатись,
Що ніхто й непомине.

Тут — у небі на порозі
 Кождий по такій дорозі
 Зушнисясь відпочить;
 Поноїсть, щоб сильній, ситий
 Міг гарнесенько вступити
 Там де вічно треба жить.

Отжеж..- Пирогів в макітрі
 І горівки зо дві літрі
 Сам Петро приніс сейчас:

„Ідж, всі просять, не встидай ся,
 І горівка се твоя вся,
 Ти ж не простий гість у нас“.

Ничинір не давсь просити —
 Пирогн зачав косити,
 Аж курило ся з зубів:
 Зість пиріг і више чарку,
 Знов пиріг і знов чабарку,
 Доки все і вишив й зів.

Покінчивши з пирогами
 Витер губи рукавами,
 Палці витер до холяв,
 Потім встав, перехрестив ся,
 І громаді поклонив ся
 І такую річ сказав :

„Дяка всім вам люди божі,
 Бо я по такій дорозі
 Був голодний як лилик;
 Ну таї друге... що з звичаю
 Я нічого не лішаю,
 Їсти я до дна привик,
 Так і їсти, так і пити,—
 Зрештою до оковити
 То знає кожний пішки їде:
 В нас же кажуть: хоч і трієши,
 Зїж до чиста, бо як екшене—
 Несмертельний гріх буде.
 Та і щож тут ще новісти?
 Ми ж на те живем, щоб їсти,
 А чи чесно там, чи ні,
 Можна всяке ворожити...
 Може ліпше і не жити,
 Та ба... хочеть ся мені.
 Я ж бо знаю: хто багатій
 Той і сильний і завзятий,
 Він і честний, хоч екуний:
 Всі на него поглядають,
 Всі про него сномінають,
 Він у всіх немов сьвятій.

„Се у нас таке ся водить...
 Вам же Господь надгородить
 Що прийняли мене так!
 Пирог в вас дуже гречні,
 А горівка... ох сердечні,
 Годі висказать ей смак“,
 Довгочун знов поклонив ся.
 Та у шанку нарядив ся,
 А громада вся нараз
 Як заплеще: „Славно, друже,
 Звеселив ти нас всіх дуже
 Лиш зявив ся поміж нас“.

А Петро, що вже й казати,
 Як зачне ся цілувати
 З Ничипором, мов брати;
 Стали кликатись сватами,
 І шваграми і братами,
 Стали говорить на „ти“.

Та ніщо у нас не вічне...
 Днесь нове — за день торічне.
 Все минає: втіха, сьміх;
 А нове все наступає,
 І з колишнього лишає
 Спомин, жаль, а може гріх.

Так простоялиб її дві днини,
 Та почув ся з середини
 Батьківський старий докір :

„Ничипоре, гей, а де ти?!
 Чом его ви не ведете
 Через браму у мій двір?“

Як лиш єї слова почули,
 То за браму всі чмихнули,
 І за хвилю... щож отсе?
 Ідуть з кадилом, хоругвами,
 Із попами і дяками,
 А оден фелон несе.

Одягнули як владика,
 Ничипора, й невелику
 Далі 'му кадильницю
 І повели... Скрізь дзвонять дзвони...
 Ріжні пісні, різні тони
 Чуть було дорогу всю.

Як за браму ся дістали,
 То й музики грати стали —
 Музикантів може з сто;
 На скрипки і на цимбали,
 На сопілку навіть трали,
 Вас і труби й решето.

Бачить Ничнір — тут ясно,
 Всюда квіти, всюда красно,
 Аж дві сонця сьвітить тут;
 А церков... і всі золотії —
 Що і в Римі знать такії
 Вже хороші не будуть.

Розглядає і здивував ся,
 Та в душі і засумував ся
 І думає собі: „Ну,

На землі у сїм вже дучше,
 Що до церкви ранком ідучи
 Вступлю і порцінку шарну.

„А тут, Господи прости ми,
 Небеса лишне самими
 Церковцями шелестять,

А шинків чомусь не видно...

Ох, зануджуєсь я тут швидко
 Бо усі тут, видно, сплять,

І здихнув мій кум: „О, Боже“!

Ну, та бачить: не може,

Тут жалі усі на бік;

Треба до всього звикати,

Бож тут треба вікувати,

А звичайно вік не рік.

Довго йшли, чи не з годину,
 Переїшли горбок і долину,
 І прийшли під сад, чи гаї:
 Тут був дім з піни із мора,
 Дім сей був для Ничипора,
 Ось і дорозі его край.

Вся процесія счинилась
 І Ничипорови вклонилась,
 Та й вернула ся домів:
 А лишили ся лиш слуги,
 Що конечні до обслуги,
 Як буває у панів.

І оден із херувимів,
 Та оден із сарафимів
 Полишили ся на час —
 Решту неба показати,
 Про звичаї розказати...
 (Там децо не так як в нас).

По саді скрізь походили,
 По всім домі обводили,
 Та і кажуть: „Се твое,
 Для твогого нїби вжитку,
 Дальше, що онтамка видко,
 Се публичне, нічіє...

„Гам усякнїи може сїсти,
 Рвати овоч, спати, їсти...
 Користуй ся ним і ти;
 Як лиш дома ся наскучить,
 І погода гарна лучить,
 Можеш смїло тудя йти.

Та тут треба ширше знати,
 Щоби клопоту не мати,
 Отже й рушимо звїдїель
 Ще хоч на якую днину...

...Гарасиме! гей, ходи нї,
 Витягай автомобіль!“.

Ледво ангел обїзвав ся,
 А слуга вже показав ся;
 Пшччїр аж рот розняв...

„Чи сей вїз для мене также?“

„Розумїєть ся, аякже!“

Кум мїй ледво се поняв.

Ну, та годї... Посїдали.

І що дух чимчикували,

А за ними мов мара

Нїс ся порох, в хмару пняв ся;

Бо сей вїз не з'ушнїяв ся

Чи долина, чи гора.

Ничипір аж притаїв ся,
 Бо страху таки наїв ся,
 Каже, мало не сконав:
 Хоч колеса ті гумові
 І ресори ті сталюві,
 Всеж такій ся гуркіт зняв,
 Що мій кум дума : „Сей гонить...
 От як небо ся проломить
 І тоді усього й край;
 І полетини, Ничипоре.
 Знов на землю... може й в море,
 І з висока, що май - май“...
 Та мовчав мов риба в гадці.
 Але що було на гадці,
 Того в книгу не змістини;
 Херувим аж запитав ся :
 ..Чи ти старче задумав ся,
 Чи блаженним сном вже спиши?
 ..Ось гляди : ся загорода
 Для поганьського варода,
 Бачиш кілька їх там є?...
 Тут Жиди, а там Французи,
 Там Татари, там Тунгузи,
 А ось тут племя твоє...

„Русини тут розложились...
 Якби тутка ми й спинились.
 Тут рідня твоя, брати,
 І знакомі... А я знаю —
 Більшість з них і не вгадає
 Як з'явив ся в небі ти.

„Другії тебе витали,
 Русини ж мабуть й не знали,
 Бо в них все бува по всіх:
 Найнізнійше бачать, знають,
 Ось тому їх піднимають
 Декотрі часом на сьміх.

„Все они якісь тихенькі,
 І побожні й покірненькі,
 Та і честні мов кристаль:
 Здиблеш ся, то й поговорши;
 Злого з ними не сотвориш...
 Розходитись прямо жаль

„Я тут знаю їх чимало,
 Та ще й разу ся не стало,
 Щоби Русин чим згрішив;
 А наприклад вже Поляки,
 Ті частенько смажать раки,
 Де піїде — вже й слід лишив.

„Зробили касісром — бій ся...
 Ти рглянувсь — він й подів ся,
 Мов під землю десь пішов:
 Ну, і каси мов не було...
 Часом й місяці минули,
 Нім ти де сго знайшов.

„А знайдан — мала заплата,
 Він тобі тут варіята,
 Ціота відграє,
 А дурних ніяк чілять;
 Ліпше вже згори сказати:
 Що він взяв — вже не твоє.

„А які зарозумілі!
 Над усіми би хотіли
 Панувати, лише тут
 Дарма праця... тут не годні:
 Хоч нищать немов голодні,
 Та дарма... таким тут скрут!

„А хоч бачать що негоже,
 Та ніщо їм не поможе...
 Чим горнець раз накинів,
 То і черенків тримась,
 І хоч в порох розеннаєь
 Все одним буде смердів.

„А яка то в них культура,
 А яка література,
 Цнота, вдзенкі... просто сьміх;
 Що гідке, те другим тичуть,
 А чуже до себе смичуть,
 Бо се гарне, то се їх.

„Раз сьміху було немало:
 Шляхтичів ся назбирало,
 Всі в ріжкатих шапочках;
 Контуні всі широчезні,
 Животи ж такі грубезні
 Мов везуть ся на тачках.

„Ну, зібравсь, раду радять,
 Теревені там провадять,
 Документ якийсь знайшли:
 Дуже важний, історичний,
 І правдивий, автентичний,
 І ось до чого дійшли:

„Адам, батько всього миру,
 Мав, як видко, польську віру,
 Й з батька - діда Поляк був:
 Та не досить, бо пізнійше,
 Се найправдоподібнійше,
 Ще й шляхотство роздобув.

„Авель шляхтич був напевно,
 А вже Каїн... ох! аж темно!...
 Злющій був се чоловік:
 Гайдамака, Русин, Злодій,
 Українець... все, таї годї.
 Тому й змарнував свій вік.

„Авраам був каштеляном,
 Мелхиседек капеляном,
 Ной у Віелї риб ловив;
 Геден, се сендзя польські,
 А Самсон же... кмець краковскї,
 Руську гидру задавив.

„Рай стояв, де днесь Варшава,
 От і ясная вам справа,
 Та пождїть, — всі ділячі,
 Фільзофи, музиканти,
 Всї поети, фабриканти,
 Се все польські шляхтичі.

„Всї апостоли, крім Юди.
 Словом всі гарнійші люди.
 Всї мислителї, то що,
 Европейські й косоокї,
 Бо мовляли що й Курокї
 Польський шляхтич, а не що.

„На папір все те списали,
 Її депутацію післали
 У котрийсь департамент,
 І почали там просити,
 Щоб мож всім оголосити
 Сей внешнепольський документ.

„А що тут була брехня вся,
 Отже уряд розсьміяв ся,
 Пачінив їм гарбузи;
 Обводили їх по місті,
 Черейшли улиць зо двісті.
 І тоді їх до вози.

„Та все тес — камінь в воду...
 Їх лице червоне зроду,
 Ось тому то й їх поет,
 Їх Міцкевіч аж заплакав,
 Велячи їм набалакав
 І забрав ся від них гет.

„Він Литвин був, кажуть, зроду,
 Сии маленького народу,
 Та з Поляками ся зжив,
 А про своїх мов й байдуже...
 Клопотав ся щось не дуже,
 І чужим вік прослужив.

„Пинї ж бачить — довше годї:
Тут що шляхтич, то і злодій.
Добрих же нема й на лік;
Тай Литовців добре голять,
Бо, мовляли, як не Поляк,
То уже й не чоловік.

„Пинї всі они казять ся,
Що вже з ними не числять ся
Як числили ся давно;
Днесь півчому їм не вірять
Доки всього не провірять,
Не посягнуть аж на дно.

„Та за те українські пісні
Стали всюда славнозвісні,
Їх ціна іде вгору;
Скрізь по небі їх сьпіввають:
Ваш народ, я сам се знаю,
Скоро вздрить нову зорю“:
Довгочун усе те слухав,
І ні ухом не порухав,
Ані оком не змигнув;
Шофер тимчасом гарненько
Припинив хід і тихенько
В Україну завернув.

II

Все чуже і красне і гідне,
Та усеж не так як рідне...
Серце в груди не забесь;
А на рідне лише глянеш,
Зараз й згадувати станеш
Як то жило ся колись.

І повітре тут гарнійше,
І дихнути простірнійше,
Більш просторий неба звід:
Тут і сонце краце світить,
Краці дерева і цвіти,
Теплий навіть блискіт зір.

А вже наша Україна!...
І не знать, чи є країна
На всім світі краца де!
Все знайдеш... лиш того цвіту,
І життя на всьому світу
Як у нас — нема нігде.

Ничиїр встав, подивив ся,
 Втішивсь аж, перехрестив ся:
 „Се я бачу де я є!
 Все знакове — поле, гори...
 Ничиоре, Ничиоре,
 Се все рідне, се твоє“.
 Не минула добра хвиля,
 А тут люди мов на крилах
 З всіх сторїн поспішно їдуть
 Хтось здалека став гукати:
 „Сьвят! сьвят! сьвят! чи се ти свате?
 Ах, я ж рад, що ти вже тут!
 Посходились, обнимають,
 Про знакомих ся питають,
 Про цопів, та про дяків:
 Хто про двір і поцесори,
 Про хруїїв, та про вибори,
 Хто про шинк, та пияків.
 Хтось спитав: „Що там Баденї?
 Чи жне він ще, чи вже ні?
 А нераз на думку їде:
 Рад би тут его спиткати,
 Бо, чи вірши, друже - брате,
 Він сидить менї осьде!“

Другий знов: „Ох, Ничипоре,
 Ми ж обидва за вибори
 Сидячи — збратали ся,
 Так мов з малечку ми жили...
 Як же ся порозходили,
 То вже й не здибали ся.

Третій іще знов що друге:
 Про свекрух, зятів, сунруги,
 А четвертий: „Чи здоров
 Наш Франц-Йосиф? Хтось хвалив ся,
 Каже, ніби оженив ся,
 Не встерігсь жіночих бров“.

Інші — хто про соім у Дьвові,
 Чи посли уєї здорові,
 Кілько їх? що роблять? як?
 Що Потоцькому ся стало?
 Бо там чули, що не стало
 Вже одного з гайдамак.

Годі вєсього й нагадати...
 Стали кликати до хати,
 Пасходилоєь молодниць;
 Просять Ничипора єїсти,
 А самі готують їсти:
 І малшнів і сунниць...

Наварили навіть кваші,
 І гречанної знай каші.
 Була й каша пшоняна;
 Був кисіл із лободою,
 І з якоюсь там бідою,
 Ще й вурда тут сімяна.

Пирогов були гречанні,
 Горохлянині й макушанні,
 З сиром, з маком, із грушок;
 Докшени із голуцями,
 Мамалига з студенцями,
 Наварили галушок...

Морква, раки, борщ, свинина,
 І капуста й солонина,
 Гарбузи і огирки;
 Сусиеня, судак і юшка
 Із сливок, була й петрушка,
 З хроном терті бураки.

Словом — все мужиче й паньське,
 І жидівське і циганьське,
 Всі приємаки всіх країв:
 Тай усього тільки було,
 Що і рік часуб минуло.
 А ти всегоб не поїв.

Як там вже они гостили,
 До чого і як просили,
 Того ум наш не піїме;
 Празників сім кін давайте,
 То тоді ви не думайте,
 Що вже малиб те саме.

Тут вже кум мій рознітав ся
 Як ваниток в небі брав ся.
 І почув, що не в шинках,
 Бо із цива і горівки
 Через небо пливуть ріки,
 А вино стоїть в ставках.

Це конаць же ще й на тому,
 Бо до кожного тут дому
 Іде горівка мов вода,
 Рурами, — лиш отворити,
 І просто в рот мож наточити...
 О! вже з сям тут не біда!

Забавлявся штирь дини,
 Бо тут Пичицір родини
 Здибав більше ніж думав;
 Тай з чужими знакомив ся,
 Що аж навіть вже втомив ся.
 Тільки бесіди тут мав.

Ну, та врешті попрацюв ся...
...до побачення!" і помчав ся,
Тільки порох закуривсь:
Перед ними все міняєсь,
Раз-у-раз пове знимасєсь,
Щоб ніяк і не надививсь.
Днів аж три оттак гуляли,
В важних місцях ся спиняли,
І на комедію щось раз...
На театр також вступали,
І здаєть ся що і кунашєсь,
Бо се був горячий час.
Та так вічно волочить ся
То і святим не оплатить ся.
Знудить ся вкінци хоч що —
От тоді деньок спокою,
Щоб побути сам з собою,
Не міняв би за ніщо.
І не кончєб то і до дому,
А заліз би де в солому,
Та так і дав би хропака!...
Хоч три добі без ушину,
Вже не дбав би і про перину,
Не хотів би і сїнника.

Врешті Ничинір вернув ся,
 Та як в снальни розвернув ся,
 Під перину теплу вихавсь,
 Ї захронів немов навмисне, —
 То гремять, сонце, то свисне...
 Просто — дім весь колисавсь.
 Снав він ніч і день й ще нічку,
 Та збудившись мов би січку
 В голові почув... щож се?
 Та й у серцю щось так важко,
 На душі якось так тяжко,
 Мов гадюка кров ісе.
 Ість і не — не помагає.
 Отже Ничинір думає:
 „Треба радитись когось;
 От сусід, що тут із краю...
 Хоч що я ще не знаю,
 Всеж мені він скаже щось“.
 Ну, пішов. Ї не сподівав ся
 До кого він вибирав ся...
 Був се праведний бідак,
 Лазар звав ся, — хоч старезний,
 Та ще сильний і кремезний,
 Лиш худий немов судак.

Ничині́р при́шнов, звитав ся,
 Про здо́ровле рознитав ся,
 Рознитав з яких краї́в:
 Ну, і́ почали сес, тес...
 Про звичаї́не і́ свьятес,
 Аж і́ обід уже вачі́в.

Отже оба помоли́лись,
 Потім сі́ли, поживи́лись,
 Ну, а там в садок пові́в
 Дазар гостя... Посі́дали,
 Дюльочки позана́ляли,
 І́ Дазар ось що онові́в:

(Дазар чоловік був гі́лний
 І́ до всякого мов рі́дний,
 І́ дуже мило говорив)
 І́ сказав, він: „Ничиноре,
 В тебе мов яке́сь горе,
 Ні́би ти ся зажу́рив.

Ти, мовляв, мене послу́хай...
 Але перше — от поно́хай,
 То ще і́ пчихати будеш,
 Се таба́ка з загра́нці,
 Я при́дбав тут на мяснці́,
 В нас такої́ не зна́йдеш.

„Ну, додав я ще й коріня,
 Бромлїв, ладану, насїня,
 От й у тїм єї вся річ —
 Що сама до носа пхась,
 До пучок сама чїпляссь,
 Щоби нюхав день і ніч.

„Сам Петро ключар чи раз вже
 В мене поживав, аякже!
 Каже — ще ся сам навчить
 Так корїнем заправляти,
 Лиш не може ся прибрати...
 Вже й не знать коли він снить.

„Я б на се вже не згодив ся.
 Та він з тим якось так зжив ся,
 День-у-день човнить й човнить;
 Жде чи хто не обїзве ся,
 А тут того дрантя пре ся,
 Що ніколи і спочить.

„Раз була така подїя:
 Було сьвято, чи недїля,
 Я що лиш ся підїняв,
 Розпочав кондак сьпівати.
 А Петро стук - пук до хати,
 І менї все перервав.

„Привитались, як звичайно,
І я кажу: А єдаїно,
Поки в церковцю піїду;
Можем троха догостить ся,
В мене ніби десь вертить ся,
Як той каже, на біду...

„Слухає Петро і бачу,
(Бо я знаю его влачу)
Зблід, скрутивсь, посоловів,
І говорить: „Знаси друже,
Ти вразив мене так дуже,
Щоби я і не оновів“.

„В тебе се, а в мене... квана!
Ох! гірка, гіркая чаша!
Я ж до сновіди іду;
Раз прирік ся сновідати,
А що тут... чи ж міг я знати?
Та вертатись не буду.

„А гріхів таки з кінця
По душі, мовляв, снуєть ся,
Наче лазять навукки,
Та довола знаї снують ся,
Тягаром мені здають ся
Навіть власні ходаки.

„Хоч то я не ходжу красти,
 Але трафить ся закласти,
 Й не згадаеш як і де...
 Часом словом, часом духом,
 Часом оком, часом ухом,
 Так, що дальше вже не іде.

„І здоровні я не дуже,
 В середині щось так струже,
 Хоч пів чарки б... але ні!
 Ти не виємочеш усею,
 Я ж при своїм як постою,
 А Бог заплатить мені.

„Отже так, чи сяк, а годі!..
 Та ти в іншій ще пригоді
 Можеш нині стать мені, —
 Чи не міг би ти, панбрате,
 Там при брамі подрімати,
 А я вернусь онівді.

„Там тепер, та ще у свято.
 Імігрантів не багато.
 Тож візьми собі газет...
 Тут Діло, Борба, Громада,
 Ось і київська Рада...
 Час злетить що аж гет-гет...

„Ось газети і російські
Галицькі і канадійські,
Словом — всяка всячина;
Москофільських лини не маю.
Алеж я на пам'ять знаю,
Що там лайка й щичина“.

„І Петро так прихлїбив ся,
Що я зараз і згодив ся,
Бо й чомуб не допомгти?
Та Петро ще: „Слухай, друже,
На одно вважай ти дуже —
Москалів тут не пусти.“

„Інших... знаєш що робити.
Де кого, куда впустити,
Лише тих одних то ні;
В Росії холера, отже
І сюда занестись може.
Ти їх полиши меві“.

„Ну, пішов я... сїв, читаю.
Та так - так що аж дримаю...
Ну, а дальше положивсь,
Та наслухую... аж бачу.
Я на празнику в Залавчу,
Празник бачите приєнвсь.“

..Ну, і нічого, але, брате,
 Дедво я почав дрімати,
 Брану ж отвором лишив,
 А тут їх як ся напхало!
 Я збудив ся та пропало,—
 Ніби їх тут хто нашив.

..Як приглянув ся я з близька,
 А се самі Москальська,
 Лиш Монголів було з пять,
 Правду рікши, став я клясти,
 Та не було в мене власти,
 Ані сили їх прогнать.

..Клопоту було чимало,
 Та ще добре так ся стало,
 Що Петрови знать хтось дав,
 Отже він не ждав і причастя,
 А прибіг і відпер нещастя,—
 Всіх за браму гет прогнав.

..А із мене ще й закнив ся:
 „Отсе, каже, прислужив ся!
 Таж они б тебе з небес
 Вигнали, та щєб й побили,
 Або небо б запалили,
 Та накоїли б чудес“.

„Оттоді я так заляв ся:
 — Хочби сьвіт увесь запав ся,
 Другий раз би не згодивсь
 Мати діло з оттакими;
 Й б хіба побив ся з ними,
 Та чимало б нагринивсь. —
 Довгочхун сидів без тямн,
 Слухав ухом і устами,
 Бо казки любив мов мід;
 Стане казку хто казати —
 Він три ночі ме не спати,
 І забуде за обід.

А почувши тільки всього
 Він подумав: „Оттакого
 Ти сусіда дай сюда!..
 Я би з ним... де лиш захоче,
 Му сидіти дні і ночі,
 Хоч би хліб лиш і вода.

А там Лазара снитав ся:
 „Зволите щоб я дізнав ся,
 Що у вас тут за талан?
 Чим ся трудите?.. Хоч може
 Працювати тут не гоже,
 Бо тут кожний собі пац“.

„Що? Негоже? Алеж прошу!..
 І у Пекло почту пошу,
 Азар в усміхом сказав:
 Аджеж праця річ побожна...
 І без неї, колиб її можна,
 Дниши дармо б не сидів“.

Пичнір став дальш питати:

„Чи не можна б ся збратати,
 Щоб оба туд ми ішли?“.

Азар втішив ся: „Ах, друже!

Рад я сьому дуже-дуже,

Дні б нам гарно в парі ішли.

„А то... ох! аж часом вудно,

Бо її знайти такого трудно,

Щоби от, як ти мені,

Так сподобавсь... Ми і на вроду

Оба лисі, ми і з роду

Оба бідного... чи ж ні?...

III

Що отсе там сіре мчить ся
На пляху, що в небо веть ся,
Мов великі павуки?
Чи знакомі?.. Ось в одного
Торба шкiряна, а в того
На ломаці ходаки.

Лазар бачте з Пичинором
Спільним духом, спільним хором
Поманджали в інший край,
Де смолу пють — не шампана,
Чорта мають там за пана,
Де про небо й не думай.

Їдуть, говорять, зголоділи,
Сїли, троха попоїли,
І там знов пішли, пішли...
Кругом них же ні тополі,
Ні трави на всьому полі
Ви би певно не знайшли.

Мовби йшли туди Татари...

Лини здалека чорні хмари

Підносились у гору,

І змагав ся крик розпукки...

Довгочхун схрестив лини руки,

Шапка лізла у гору.

Дальше йдуть — новії речі...

Ось вже огнянії печі,

На верху ж кітли стоять,

А із них... лини видно пики:

Старости, пани, владкии..

Довгочхун лини: сьвят! сьвят! сьвят!

І когоб ви тут не вздріли:

Внешноляки, москофіли,

Чорносотенці всіх рас;

І усякого тут миру,

Що не склавби і на фіру,

Мовби в різника ковбас.

А чорти лини цова носять,

Та сьпівають аж голосять,

З радощий аж руки труть:

То новії жертви смичуть,

Вилами у груди тичуть,

І в кшучу юшку пруть.

Ничинорови щось лично,
 Ув очах зробилось мрачно,
 І мов йде вже і не йде;
 І надумав, що ніколи
 У прокляте: се поле
 Він вже більше не піде.

Як дібралась в середину,
 То пристали на хвилину,
 І Лазар каже: „Тут зажди,
 А я скочу куди треба,
 Там же й рушимо до неба...
 Ти ж нігде-нігде не йди!..

„Сядь, та троха відпочинеш...

„Може ти мене покинеш?..

Ничинір снитав сго...

„Як се?, — Лазар став казати,

І ти можеш се думати?

І чому се? для чого?..

„...Али не дай ся спокусити

Хоч би став тебе просити

І найстариний цар чортів:

Ти наплюй, наплюй на його,

І знаком хреста сьвятого

Ти гони всіх як хортів.

То сказавши віддалив ся,
 Довгочун же положив ся,
 І задумавсь висше ух;
 Аж враз чує: крик і сварка,
 Ніби лає ся шинькарка,
 Та все чути: гон! та бух!..
 Оглядаєсь і здивував ся...
 Се Гаврило з Мошком драв ся,
 Тутже і коршма з їх села:
 Тай знакомих, бачить, сила,
 Нів подвіря заступили,
 І шинькарка тут була.
 Рух такий.. Ті два деруть ся,
 Люди дивлять ся, сьміють ся,
 Боронити ж ні ду-ду...
 І довгочун думає: „Анхо!
 Не сидів би в небі тихо!..
 А тут свідком ще буду.
 „Тай сей наряд біснуватий
 Замість їх розбороняти,
 Ще жару їм додає...
 Жид ярмуркою знай креше,
 А Гаврило люшнев теше,
 Ох! аж курява встас’!

Ничинір зовсім забув ся,
 Та як стій тудя метнув ся
 І за хвилю погодив,
 У Гаврила ніс розбитий,
 А у Мошка.— й не злічити.
 Як Гаврило догодив.

Ничинора Мошко вздрівши:
 „Ах сусідо мій найліпший,
 Ось хто нас розборонив!
 Ну, ходіть, а я, їй Богу,
 Хоч й спірітусеу самого,
 Дам, що сам у сабаш нив“.

Мошко мов той ніжик склав ся,
 Отже Ничинір забрав ся,
 Сабашівки еконтувать:
 Та не знав й не сподівав ся,
 Що се чорт у Мошка вбрав ся,
 Щоб его собі забрать.

Медво Ничинір до хати,
 Поступив, а тут не знати,
 Як зробив ся з Мошка чорт,
 У фраку, сухий, з ріжками,
 Ноги довгі, з ратичками
 І з хвостом немов той чорт.

Тупнув і страшно засміяв ся:

„Ось таки, сюди попав ся!

За квартиру душу дав!

Хтїв по смерти їсти і пити,

Пирогів, та оковити,

А про інше ї не згадав.

„Жінка в дома голодує,

А він пияний парадус

На штирох, немов осел!

Ще ї мою честь пре в болото...

Щі, вам, пияная голого,

Не небес, лише ясел!

„Та попавсь мені у руки,

Отже зараз дам на муки,

У котел на саме дно!“...

Довгочхун аж затрусив ся,

Ї мало з ніг зовсім не збив ся.

І поблїд як полотно.

Та надумав сьвіжу штуку, —

Приступив і чемно в руку,

Знявши шапку, чорта: цмок!

Та і каже: „Ясний Паве,

Не дивуйтесь, що я пияний,

Як то кажуть, в гречку скок.

„Та у серцю я вас люблю,
 Я про вас в душі голублю
 Найгарнішій думки:
 Всі капрані, генерали,
 Всі війти і комісари...
 Протів вас — всі дураки.

„Я про вас“... Та чорт як скочить:
 „Отжеж ти в живій очі
 Брешеш так, що аж де-де...
 Мудрий ти, як бук побачив,
 Каси ся, міркуеш, плачеш,
 А без бука нич не іде.

„Старший я ніж ти небоже,
 І ніщо вже не поможе...
 Гей чорти, летїть сюда!
 І в котел его найбільший,
 Де огонь пече найбільший,
 Там пізнає що і куда“!

Довгочун став ще просити:
 „Може б зволили пустити
 Ще на землю, бо там я
 Маю жінку, звесь Тетяна,
 Маю і сина Лукіяна,
 Там родина вся моя...

„Я за се вам відвдячу ся,
 Як лиш звіден заберу ся,
 Так повірте, що день-в-день
 Я буду вас споминати,
 Вам буду я помагати,
 А про небо ні тельнь!

„Жить буду для вашої хвали...
 Що ж до тих, що вам брехали,
 Ті, сказати б, вороги...
 Юди-зрадники, Пилати,
 Вельзевули, так сказати,
 Вивішать всіх до ноги!“...
 Чорт на се скрутивсь, підскочивь,
 І завернув страшні очі,
 Та як крикне: „Ось то як!
 Так ти й тут плюєш на мене...
 Сам ханаєш за студене,
 А мені даєш вугляк!

„Щось плетеш і споминаєш,
 А кого, то й сам не знаєш,
 Бо ж Пилат міністром в нас,
 Юда ключаром від брами,
 Вельзевул же Цар над нами,—
 Най проклят буде весь час!

„От і понав ся раз, небоже,
 І тепер ніхто не зможе
 Вирвати тебе із рук:
 Ти ж, панбратку, того сорту,
 Що ся вклонив Богу і чорту,
 Як лиш вздриш порядний бук“.
 Та мій кум ще: „Найяснійший,
 І наймильший, найнречнійший
 Ти для мене батько і цар“...
 Чорт лиш плюнув... „Гей, на вила
 Сього панича-бурмила,
 Та в смолу, в найбільший жар!“
 Тут вже годі що і казати,
 Бо душа забігла в п'яти,
 Як мій кум таке: вздрів: —
 Всі чорти у ряд мостять ся,
 Та із вилами острять ся...
 І Довгочхун, мов миш упрів.
 Ось вже чорт оден торкнув ся
 Зубом в тіло — кум здрігнув ся,
 Крикнув, та... аж пробудивсь:
 Мокрий весь, та ніби плаче,
 Зуб з страху до зуба скаче,
 Мов гірчиці він наживсь.

Слухає : тут гомін всюди,
 Щось говорять, шенчуть люди.
 Бачить: свічка тут горить,
 Тай злякав ся... Хтось ся молить,
 Дяк співає щось поволи,
 Хтось вговорює : ,, цить, цить..."

Бум порухавсь, хтів вставати,
 А тут всі як рушать з хати,
 Глянув : все іде дранака...
 Бо думали добрі люди,
 Що він мертвий, тай ся будить,
 Ось її комедія така .

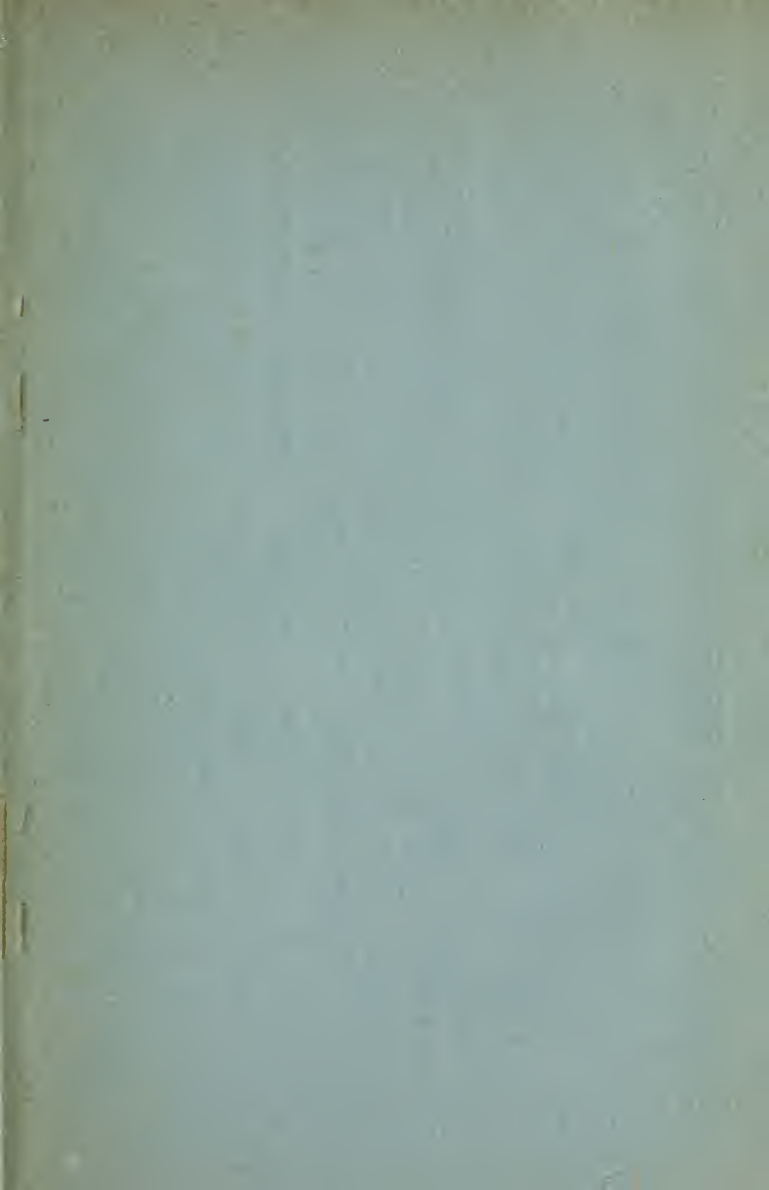
Та за хвилию вже її дізнались,
 З Ничипором привітались,
 І почали балювать;
 І все те... мов внало з міха —
 За плачем настала втіха,
 І тревала днів із нять.

А у всьому божа воля...
 Ничипора серед поля
 Хтось знайшов, мов без душі:
 І вже по ньому дзвонили,
 І горівку й пиво пили,
 Правили отченані...

Він же слав собі, як треба,
А душею гет до неба,
І до некла вандрував,
Потім пробудивсь, а тамже
Розказав мені, - а я вже
Вам гарненько розказав.

Нині ж пізно вже, панове;
Ми зійдїм ся колїсь знову,
А я вам нову річ
Ще розкажу... От вже дїнна,
І порожна вже флящина,
Отже всім вам Добраніч!!!...

* * *

Кожний письменний Українець-Русин в Канаді повинен читати

„Український Голос“

бо се одіюка народа, постунова українська часомсь в Канаді, що сьміло і отверто обстоює за правами нишого народу

„Український Голос“ виходить *що тижня і контує річно в Канаді 2-00*
_____ а до Старого Краю 2-50

В нїм знайдете гарні поученя, ріжні новини, вісти з Старого Краю, долиси а то й дещо сьмішного
*Присилайте сейчас предплату. бо соромно, щоб письменний чоловік не пред-
плачував Газети. Адресуйте так:*

UKRAINSKYJ HOLOS

P. O. BOX 3626

WINNIPEG, MAN.

